інформації, необхідної для отримання адміністративних послуг; тривалі строки надання окремих послуг. Існуюча нормативно-правова база, якою врегульовано сферу надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України, містить норми, зміст яких має очевидні суперечності, що зумовлює нестабільність національного законодавства, й іде не на користь розвитку досліджуваної сфери.

Водночас, відсутня чітко визначена організація надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України. Все це породжує необхідність перегляду засад надання адміністративних послуг Державною прикордонною службою України та істотно актуалізує необхідність наукового дослідження вказаної проблематики, а також розроблення на цій основі пропозицій та рекомендацій щодо вдосконалення національної нормативно-правової бази, яка врегульовує досліджувану сферу.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: науково-практичний коментар // В.Б. Аверьянов, О.В. Батанов, Ю.В. Баулін та ін. – Харків: Право, 2003. – 808 с.
2. Про адміністративні послуги : Закон України від 6 вересня 2012 року № 5203-VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua
3. Костін О. Ю. Щодо питання визначення видів адміністративних послуг, що надаються Державною прикордонною службою України / О. Ю. Костін // Вісник Запорізького національного університету. – К., 2012. - № 6. - С.138–142.

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Тютюнник Ксенія Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Адміністративні послуги в умовах нинішньої адміністративної реформи розглядаються як важливий інструмент здійснення державного управління. Вдосконалення процесу надання адміністративних послуг є ключовою умовою реформування органів державної влади, запобігання корупційним діям, нормалізацію діяльності органів державної влади.

За своєю суттю адміністративна послуга - результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону [1], тобто вона являє собою видачу в межах владних повноважень органами державної влади, органами місцевого самоврядування на вимогу фізичних або юридичних осіб дозволів, ліцензій, сертифікатів, посвідчень, а також проведення реєстрації актів, документів, прав, об'єктів, видання інших індивідуальних правових актів з метою забезпечення юридичного оформлення умов реалізації їх прав, свобод та законних інтересів. Вдосконалення системи адміністративних послуг можливо лише за умови правового закріплення концептуальних засад її функціонування та подальшого розвитку [2].

Сучасний стан надання адміністративних послуг характеризується багатьма недоліками об'єктивного та суб'єктивного характеру. Окремі з них зумовлені наступним:

- недосконалим законодавством, яке не завжди враховує потреби юридичних та
- приватних осіб у регулюванні їх відносин з адміністративними органами;
- наявністю необґрунтованих видів адміністративних послуг;
- подрібненням адміністративних послуг на окремі платні послуги;
- перекладанням обов'язків адміністративних органів щодо збирання довідок,
- візування, погодження на приватних осіб;
- необґрунтованою за розмірами оплатою окремих видів адміністративних послуг;
- обмеженістю днів та часу прийому громадян;
- обмеженістю доступу до інформації, необхідної для отримання адміністративної послуги;
- необґрунтовано великими строками для надання окремих послуг;
- фактичне зобов'язання для приватних осіб щодо отримування супутніх платних послуг та сплати добровільних благодійних внесків.

Проте головною вадою при наданні адміністративних послуг, ставлення до приватної особи як до прохача, орієнтація не на задоволення споживань особи, а на формальне дотримання правил. Тому найважливішим завданням впровадження доктрини адміністративних послуг зміна пріоритетів ставлення до приватної особи як до споживача – клієнта [3].

До причин та умов, які сприяють порушенню законності діяльності публічної адміністрації, необхідно віднести: нечіткість законодавчо визначених завдань, функцій та повноважень органів публічної адміністрації, що призводить до дублювання та паралелізму в їх діяльності; неналежне фінансове та матеріально-технічне забезпечення їх діяльності тощо [3]. Крім вищенаведених та інших правових та організаційних причин і умов порушення законності в діяльності публічної адміністрації, існує різне, іноді протилежне розуміння сутності законності в нормативних актах, значне звуження або навпаки - розширення її змісту. Для того щоб забезпечити режим законності в діяльності публічної адміністрації, держава має створити основу для цього, тобто передбачити систему гарантій забезпечення законності.

Список використаних джерел:

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5203-17.

2. Буренко Т. О. Необхідність створення концептуальних засад реформування системи адміністративних послуг в Україні / Т. О. Буренко // Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток» [Електронний ресурс]. - Режим доступу :http: // www.dy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=217.

3. Музичук О.М. Поняття та зміст законності діяльності публічної адміністрації / О. М. Музичук [Електронний ресурс]. - Режим доступу: archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/.../PB-1_9.

ДИСЦИПЛІНАРНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУДДІ В УКРАЇНІ:ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ

Сімора Роксолана Петрівна, студент Тернопільського відділення навчально-наукового інституту заочного навчання Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Лінік Є.П.*

Одним із видів юридичної відповідальності носіїв судової влади є дисциплінарна відповідальність, адже зміцнення законності в діяльності органів правосуддя безпосередньо пов'язане зі станом дисципліни, рівнем культури та етики, а також фахової підготовки їх працівників. Саме тому дотримання трудової дисципліни є одним з основних обов'язків судді.

Питання юридичної відповідальності суддів, зокрема дисциплінарної, неодноразово були предметом дискусій як серед самих працівників суддівського корпусу, так і серед науковців. Різним аспектам цієї проблеми присвячені дослідження Л. Є. Виноградової, С.Є. Дідика, В. П. Кохан, Л.М. Москвич та інших. Разом з тим, питання дисциплінарної відповідальності суддів й досі залишаються актуальними та потребує подальшого дослідження.

Підставою дисциплінарної відповідальності судді є вчинення ним дисциплінарного проступку, тобто винного, протиправного порушення службових обов'язків. Слід відзначити, що дисциплінарна відповідальність суддів є одним із засобів забезпечення виконання їх професійних (службових) обов'язків, а відтак суддівської дисципліни [1, с.4].

Аналізуючи законодавство можна дійти висновків про існуючі недоліки в закріпленні та регулюванні інституту дисциплінарної відповідальності суддів.

Так, у Законі України від 7 липня 2010 р. «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) [2] в розділі І, який регулює питання засад організації судової влади, закріплює принципи правосуддя. Разом з тим, розділ VI (підстави дисциплінарної відповідальності суддів), він не згадує ні про справедливість, ні про відкритість, ні про незалежність. Упередженості же, стоїть на третьому місці після істотних порушень норм процесуального права та порушень розумних строків розгляду заяв, скарг чи справ. Проте неупередженість повинна бути головною рисою судді. У зв'язку із цим упередженість повинна бути на першому місці в контексті відповідальності. Бо всі інші порушення, які умисно допускають судді, як правило, є похідними